

 FELSŐKRISZTINA **2007. NAGYBÖJT**

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Brenner János, a papi hivatalos vértanúja

A hivatásteljesítés közben meggyilkolt egykori kispaptársára emlékezik karnagyunk

A szombathelyi szeminárium elöljárói (alulról a második sor) és növendékei 1952 májusában. Felső sor, balról a harmadik Brenner János, alulról harmadik sor, jobbról a hetedik Schimmer József, templomunk karnagya.

Héthónapi előzetes letartóztatás után 1957 december 19-én helyeztek szabadlábra, miután a Markó utcában tartott bírósági tárgyaláson kihallgattak. Mintegy tucatnyi kispaptársammal együtt az 1956-os forradalom idején tanúsított magatartásunk, illetve tevékenységünk képezte a per tárgyát. A per a szabadlábra helyezést követően is folytatódott, s később még néhány hónapot börtönben kellett töltenem.

(folytatás a 2. oldalon)

A Felsőkrisztina Kör

vendége

2007. március 27-én, kedden 18.30-kor

Nagy Károly,

a Magyar Katolikus Karitás országos igazgatója.

Téma:

Magyar segítséggel

a Srí Lanka-i szökőár áldozataiért

(A papi hivatás vértanúja –
folytatás az 1. oldalról)

Az ideiglenes szabadlábba helyezés a bizonytalan kilátásoktól függetlenül nagy örömet jelentett. Boldogan szálltam villamosra és utaztam a Központi Szemináriumba. Itt hallottam a döbbenetes, megrázó hírt: három nappal korábban brutális gyilkosság áldozata lett *Brenner János*, egykori szombathelyi kispaptársam és barátom.

Kisléghi Nagy Ádám:

Brenner János portréja

A tragikus esemény részletei csak később váltak ismertté. Jánost, aki Rábakethelyen volt káplán, éjszaka súlyos beteghez hívták a szomszédos helységbe. A lelki ellátásához felkészülve azonnal elindult, s erdőn-mezőn keresztül közelítő úton sietett a beteg lakhelye felé. Már közeledett a község szélső házai felé, amikor a lesben álló gyilkosai rátámadtak s 32 késszúrással megölték. Egyik kezével védekezve, másik kezét szorosan a mellére szorította utolsó leheletéig óvva az Oltáriszentséget. Ebben az állapotban találta őt a nyomozók által odaengedett *Varjas Győző* püspöki titkár. A püspöki titkár még jóval később is szinte remegve és belesápadva mesélte el, milyen döbbenetes élményt jelentett számára János vérbefagyott, összeszurkált holttestének látványa.

A rendőrhatalóság kezdettől fogva ellenségesen és gyanúsán viselkedett. A temetéssel és a bírósági tárgyalással kapcsolatban is mindent megtettek a nyilvánosság kizárására. Ártatlan emberek megvádolásától, sőt halálra ítéelésétől sem riadtak vissza annak érdekében, hogy a valódi felbujtók és valódi gyilkosok kiléte ki ne derüljön.

János holttestét szűk családi körben helyezhették örök nyugalomra a szombathelyi szalézi templom kriptájában. Ezt a templomot egyébként építész nagyapja tervezte, s altemplomában biztosítottak családjá tagjai részére végső nyughelyet. A hatóságok persze arra is jó ideig odafigyeltek, hogy a vértanú pap sírhelye ne válhasson zarándokhellyé. Én magam 1958 nyarán jutottam el sírjához, s imádkozhattam nemcsak őerte, hanem fohászkodhattam hozzá is, a vértanúságában biztosan célba érkezett. Abban az időben, két börtön között néhány hónapig szabad lévén, a hosszabb betegségben lévő székesegyházi karnagyot helyettesítettem. János sírjánál elmélkedve lejátszódott lelki szemeim előtt vértanúságának jelene, haláltusája. Saját addigi életem kálváriája is felidéződött bennem. Miért János barátomnak jutott a vértanú sors? Miért engem kímélt meg ettől a Gondviselés? Hiszen olyan közel voltam hozzá '56 őszén, azokon a vérzivataros napokon. Egy alkalommal, november első napjaiban a Péterffy Sándor utcai kórházból indultam az erzsébetvárosi templomba, hogy a súlyos és haldokló sebesültek áldoztatásához elvihessem az Úr Testét. A Rottenbiller utcai keresztesdésnél alig léptem le a járdáról, a Baross tér felől géppuskasorozat fogadott. Az orrom előtt alig arasznyi távolságban suhantak el villogó lövedékek. Csak ennyi választott el az örökkévalóságtól, a vértanúságtól, a biztos célba éréstől. Tényleg csak ennyi? Nos, a Gondviselés

örök tervében életünk minden mozzanata fontos szerepet játszik, mindennek van, – kell hogy legyen – értelme. A hosszabb, kerülővel megtett, buktatókon át vergődött életpályáknak is. Rendületlenül bízva abban, hogy „az Isten-szeretőknek minden a javukra válik”, s tudva azt, hogy Isten „egyenesen tud írni görbe vonalakon is”. Számítunk persze arra is, hogy akiket az Úr korábban magához ölelt, célba juttatott, nem feledkeznek meg a még úton lévő, botladozó testvéreikről.

János vértanúhalálának ötvenéves évfordulója lesz ez év december 16-án. Erre felkészülendő, a szombathelyi egyházmegye főpásztora, *Veres András* püspök emlékévet hirdetett. János hősiek példáját felidézve, fiataljaink elé állítva reméli új és bőségesebb papi hivatás sarjadását. Sok és buzgó imádságot kér a folyamatban levő boldoggáavatási eljárás előbbre vitele érdekében is. Hiszen a gyertya is akkor világít igazán, „hogya tartóra teszik”.

Az emlékév meghirdetése és eseményei során sajátos módon idéződnék fel bennem Jánossal kapcsolatos emlékeim.

Az 1951-52-es tanévet a szombathelyi szemináriumban töltöttem elsőéves kispapként. János ugyanott másodéves teológus volt. A teológiai előadásokon ugyanazon tárgyakat hallgattuk, s gyakran élénk eszmecseréket, vitákat folytattunk. Ebben, emlékezetem szerint János és a később jezsuitaként ismertté vált *Szabó Ferenc* voltak az élenjárók. Az ő érdeklődésük, meggyőző elkötelezettségük ránk, többiekre is nagy hatással voltak.

Jánossal hamarosan egyedülálló, mély barátság alakult ki. Ebben nagy szerepe volt annak, hogy általában mindenkihez kedves, segítőkész volt. Mosolygós, derűs természete, néha felszabadult nevetésben megmutatkozó jókedve mögött egyértelműen megtapasztalható

volt nyílt, egyenes, meggyőző, sugárzó egyénisége. Egyszerűen azok a vonások, amelyek egy akkori, 19 éves, hitéért, egyházáért lelkesedő fiatalember szemében vonzóak lehetnek.

Sokszor sétáltunk együtt a szeminárium kertjében a régi római romok között. Érdekes módon a külső, egyre nyomasztóbb politikai körülmények és ránk nézve is agasztó megszorítások nem túlságosan izgattak bennünket. Nem okoztak különösebb szorongást, félelmet, netán egzisztenciális elbizonytalanodást. Bizonyos filozófiai, teológiai, egyházunk belső életével kapcsolatos kérdések foglalkoztattak inkább bennünket. Jánosnak reális meglátásai voltak saját közösségünkkel, az egyház életének bizonyos jelenségeivel kapcsolatban, szemben az én kissé naiv, idealista elképzeléseimmel. Az intézményi vagy személyi fogyatékosokat éles meglátással elemezni. Emlékezetem szerint azonban megjegyzéseiben sosem mutatkozott elítélő, lekicsinylő kritika. Annál inkább a szelíd, finom, de lényegre tapintó irónia (néha önironia formájában is). S mindez kissé „huncutos”, mosolygós, sohasem sértő formában közölve. Nem csoda, hogy megkedveljük az olyan – lélekben azonos platformon álló – embert, aki ily módon képes bennünket az igazi lelki katarzis irányába segíteni.

Egyéniségének emlékezetemben élő vonásai között megemlítem még: nemes távolságtartás az emberi szimpátia-megnyilvánulásokban, ugyanakkor tartós odafigyelés, jó irányba való segítés, a kioktatásnak még a látszatát is kerülve.

Hogy mennyire Jézus Szívének aggódo szeretete, üdvözítő szándéka izzott lelke legmélyén – minden mosolygós, humoros, néha csipkelődő megnyilatkozása mögött is –, az alábbi, vele kapcsolatos emlékem is bizonyítja.

1952 nyarán elváltak útjaink. Mivel az akkori államhatalom jó néhány papi szemináriumot – többek között a szombathelyit is – bezárattott, püspökünk a növendékek nagyobb részét a győri, néhányunkat pedig a budapesti Központi Szemináriumba küldött a tanulmányok folytatására. Így került János Győrbe, én magam pedig a Központiba.

Jánossal egy ideig levélben tartottuk a kapcsolatot. Azon a nyáron néhány napot Budapesten töltött. Benyomásairól, élményeiről levélben tájékoztattott, hogy némi fogalmat alkothassak a fővárosi viszonyokról – aki még sohasem jártam itt azelőtt, s bizonyos szorongással, izgalommal készültem a számomra ismeretlenben rám váró évekre.

János akkori levelének egy részlete nagyon megragadott s emlékezetemben ötvenöt év elteltével is élénken él. Írta, hogy városnézés közben ellátogatott a Gellért-hegyre is. Innen letekintve elszorult szívvel gondolt arra, hogy e felülről lenyűgöző városban mily sokan élnek az üdvösség reményén kívül, távol Krisztustól. Mily hallatlanul nagy és felelősségteljes a feladata azoknak, akiket az Úristen kegyelmével kiválasztott, megerősített, hogy a gonoszság mindent elárasztó, lélekrontó hatalmával szembeszállva sokakban világosságot gyűjtsanak, s az üdvösség útjára segítsenek.

János életében nem csupán átmeneti élmény és érzelmes benyo-

más volt a levelében leírt esemény, s ezzel kapcsolatos eszmélődés. Papi életének és odaadó lelkipásztori tevékenységének minden pillanata, vértanúsággal végződő, önmagát nem kímélő áldozatvállalása egyértelműen igazolta szavainak hitelességét. Mosolygós tekintetere emlékezve nem tudom elfeledni „halálosan” komoly elkötelezettségét Üdvözítő Jézusunk megváltó ügyének szolgálatában.

Amikor őszinte tisztelettel és elfogódott lélekkel emlékezem az emberi szempontból „tragikus véget ért” egykori kispaptársra, jó barátokra, rendületlen hittel vallom és remélem, hogy Jézus keresztyével egyesített életáldozata nem volt hiábavaló. A Gondviselés örök terve szerint, amelyet az emberi gonoszság nem képes megghiúsítani, sőt akaratlanul is annak megvalósulását szolgálja, – bízást remélhetjük, hogy János életáldozata bőséges lelki, kegyelmi aratásnak a vetése lesz. Lelki megerősödést és megújulási szándékot ébreszthet közelállókban és távollevőkben egyaránt. Meggyőződéssel vallhatjuk az őskeresztyén időkben és ma is érvényes igazságot: „*Semen est sanguis christianorum*” – új vetés magjává lesz a keresztyének vére. (Tertullianus) Mi mást kívánhatnánk a most meghirdetett emlékévsorán, minthogy ez itt és most, a mai Magyarországon is valóra váljon!

Schimmer József

Ima Brenner János boldoggá avatásáért

*Mindenható örök Isten,
aki János szolgádnak megadtad a papi hivatal kegyelmét és méltónak találtad őt a vértanúság nagy ajándékára, kérünk:
dicsőítsd meg Őt egyházadban!
Hűség és példás élete, valamint papi hivatalának szolgálatában érted vállalt vértanú halála eszközölje ki számunkra a kegyelmet, hogy megerősödjünk szent hitünkben és mi is vállaljuk érted a küzdelmet és szenvedést a Te Országodnak eljöveteleért.
Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.*

Képviselőtestületi ki kicsoda – 2.

Csekő Imre

Húsz éves egyetemista vagyok. Tizenegy éve ministrálok templomunkban. Szüleim és nővérem is a Felsőkrisztinába járnak szentmisére. A Budai Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban érettségiztem 2005-ben. Jelenleg a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának vagyok másodéves hallgatója. Hováth Botond barátommal két éve vezetjük plébániánk legkiválóbb ministráns csoportját, a Néri Szent Fülöp Kollégiumot. A képviselőtestület munkáját a hitoktatási és a liturgikus bizottság tagjaként szeretném segíteni.

Marosi Gabriella

Eddigi életemet a mélyen vallásos katolikus szellemiségű nagy családom határozta meg, melyben ma is szeretetben élek. Nagy Imre plébános úr működésének idején kerültem be a képviselőtestületbe, az akkori karitászcsoport tagjaként. Ötletadója, és egyik létrehozója voltam az Apor Vilmos Idősek Klubjának. Életem egyik mottója: „Miben segíthetek?” Az elmúlt ciklusban az igényeknek megfelelően - építész lévén - a templomunk és a plébánia épületének átalakítási, felújítási munkáit koordináltam, műszaki ellenőri munkáját végeztem. Megtisztelő számomra, hogy a képviselőtestületnek immár harmadízben tagja lehetek. Ebben a ciklusban is az egyházközségünkben felmerülő műszaki feladatokban szeretnék segíteni, sok éves építés-kivitelezői gyakorlatom és szerény tudásom felajánlásával. Minden rám bízott feladatot - Isten segítségét kérve - örömmel vállallok, remélem, egyházközségünk meglegedésére.

Péter atya talányos rejtvénye

1. kezdő szám
2. épület
3. falusi
4. Mona Lisa
5. első betű változtatásával: oltári esemény
6. második “ “ szerv
7. harmadik “ “ segédházfelügyelő
8. negyedik “ “ hord, cipel
6. vadász és labdarúgó teszi
7. ... és lélek az ember
8. börtöntöltelék foglalkozása
9. &
- +

? (megfejtés a 9. oldal alján)

Hornyik Henrik

57 éves vagyok, feleségem Zsuzsanna. Három gyermekem közül Zsuzsa jogot végzett, férjnél van, és két gyermekük van (4 és 2 évesek), Annamária szintén jogot végzett jelenleg állást keres, Tünde pedig másodéves az ELTE jogi karán, politológia szakon.

Feleségem számítástechnikával foglalkozott, jelenleg otthon dolgozik, segíti a vállalkozásomat.

Vegyésszámológép végzettségem van, munkahelyeim: MOL finomító, környezetvédelem, 1990 óta egyéni vállalkozó vagyok, buszos személyszállítást végzek turistáknak belföldön, külföldön, valamint zárandoklatokat, szakmai programokat, kerékpárosok túráját bonyolítom (speciális kerékpárszállító utánfutóval rendelkezem).

Három éve költöztünk a plébánia területére, a Lejtő útra. Előtte a XI. kerületi Gyümölcsoltó Boldogasszony Kápolna közösségéhez tartoztunk, ahol szintén részt vettem a képviselőtestület munkájában. Márton atyát onnan ismerjük, hosszú éveket töltött a Kápolnában, így gyermekeim vallásos nevelésében is részt vett.

A képviselőtestületben a karitászcsoportban szeretném hasznossá tenni magamat, de ezenkívül műszaki, szervező valamint liturgikus feladatokat is szívesen elvégzek. A Karolina úti kápolna igazgatójától engedélyt kaptam áldoztatásra, igeliturgia tartásra.

Szende Ákos

Kolozsvárott születtem, gyermekkoromat Nagymaroson töltöttem, ahol olyan káplánok „működtek”, mint Balás Béla, Kerényi Lajos vagy Györgydeák Márton. Budapesten, a piaristáknál érettségiztem. Több mint 30 éve lakom a kerületben. Az egykori

„Lékai téri” templomot menyasszonyommal már akkor megszerettük, mikor még nem itt laktunk, így esküvőnk is itt tartottuk (ez egyébként a Holdra-szállás évében történt). Két gyermekünk és négy unokánk van. A képviselőtestületnek már az előző ciklusban is tagja voltam. Akkor erősödött meg bennem az a meggyőződés, hogy egyházközségünk hitéletét elsősorban a személyes példaadás és az Egyházunk 2000 éves hitét tükröző, őszintén megélt liturgia teszi vonzóvá, úgyhogy a képviselőtestület liturgikus bizottságában a jövőben is ennek szellemében szeretnék tevékenykedni.

A 2006. évi lelkipásztori beszámoló Vízkereszt ünnepén

Szokásos évvégi beszámolókkal szeretnénk tájékoztatni a Kedves Híveket plébániánk életéről, helyzetéről, terveiről.

Jubileumi év volt a 2006-os esztendő. A nándorfehérvári győzelem 550., valamint az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulója. Ebben az esztendőben több mint egymillió magyar imádkozott hazánkért, amely – mint a püspöki kar körlevele fogalmazott – „igen nagy bajban van, és csak Isten irgalma mentheti meg”. A bajok gyökere a lélek sebei, az egyéni és közösségi lelkület torzulásai, az összetartás hiánya, a csüggedés, a reménytelenség, az önzés, a jövőért felelősséget nem vállaló életvitel és a pillanatnak élő szétszórtság.

Ilyen hazai közegben él egyházunk és egyházközségünk is, erejéhez mérten más utat mutatva a nemzetnek.

Az elmúlt évben plébániánkon 47 gyereket kereszteltünk, 35 elsőáldozónk volt és 17-en bérállítottak. A bérállítást szentségét *Udvardy György* püspök úr szolgáltatta ki. **11 esküvő volt,** amely az elmúlt évtizedek legalacsonyabb számát jelenti. **131 testvérünket temettük el.** Az elhunytak mindössze 33 %-a részesült a betegek szentségében halála előtt. Új jelenség, hogy egyre több testvérünket nem temetik el a családtagok egyházi szertartással. Nem tartják fontosnak az egyház, a plébánia búcsúztatóját.

Urnatemetőnk 1999-es megnyitása óta 315 szerződést kötöttünk, és a tavaly 35 testvérünket helyeztük örök nyugalomra urnatemetőnkben.

A környező öt iskolában és a plébánián kb. **150 gyerek jár hittanóra**ra, sajnos, egyre csökkenő számban. A közeli egyházi iskolákban viszont sok gyermekünk részesül hitoktatásban. A felnőtt hittanra kb. húsz fő jár. Ez nagyon kevés! Egyetemisták, főiskolások, középiskolások még kevesebben.

Egy 1973-as felmérés szerint egy

februári vasárnapon templomunkban 720 hívő volt jelen. Ma ennek több mint a kétszerese jár vasárnapként templomunkba. Ez nagyon pozitív jelenség.

A **felnőtt hittan** keretében neves előadóink voltak: *Papp Lajos* szívsebész, *Kránitz Mihály* teológus, *Veres András* szombathelyi püspök úr, *Prokopp Mária* művészettörténész, *Németh Emma* szerzetes és *Leibinger Éva* oktatási szakértő.

A nagyböjti lelkigyakorlatot *Sánta János* atya tartotta, míg az adventi elmélkedéseket *Kálmán Antal* krisztinavárosi káplán úr.

Gyerekeink részt vettek a Polgármesteri Hivatal által rendezett Szent Márton rajzversenyen. Az erdélyi gyimesfelsőlaki énekkar és a bajorországi dingolfing plébániájának kórusa szerepelt nálunk. Máriapócsra és környékére zárandoklatot szerveztünk. Ezen mintegy 50 testvérünk vett részt.

Ősszel új képviselőtestületet választottunk. A megbízás 5 esztendőre szól. A képviselőtestület elnöke *Béres György* lett, míg a templomatyja *Seidl Fidél*. Köszönjük a régiek munkáját és jó munkát kívánunk az új képviselőtestület tagjainak.

Rajkai János sekrestyésünk 10 évi szolgálat után, családi okokra hivatkozva, máshol vállalt munkát. Köszönjük sok-sok éves szolgálatát.

Aranymiséjét tartotta nálunk Msgr. *Anthony Stark* atya, aki nagy segítőtje és tisztelője egyházközségünknek. További jó egészséget kívánunk neki.

Táborok színesítették ministránsaink, énekesaink, gitárosaink nyári programját.

Ami az **anyagi ügyeket** illeti, erről is fontos szólni, hiszen a Kedves Testvérek adományairól van szó. A testvérek 9.6 millió forint perselypénzt adtak. Az egyházközségi hozzájárulás, az ún. egyházi adó 13 millió forint volt. Kb. 1350 adományozónk van.

Öt **általános gyűjtésünk** volt. Ezek eredménye: a katolikus iskoláknak

505.000 Ft, a Szentföldnek 210.000 Ft, a péterfillér gyűjtés 160.000 Ft, a missziós gyűjtés 210.000 Ft, a karitás gyűjtés 300.000 Ft.

Isten fizesse meg nagylelkű adományait!

Adósságunk törlesztésére 4.800.000 forintot adtak a Kedves Testvérek.

Az elmúlt évben 10 millió forintot adtunk vissza a Főegyházmegyének adósságunk törlesztése fejében. Központi hozzájárulásunk 1. 543.000 forint volt, az urnatemető után 405.000 forintot adtunk az egyházmegyének. A biztosítási díjak 315. 000 forintot tettek ki.

Nagyobb kiadásaink minden esztendőben a papság, a sekrestyés, kántor, takarító, házvezetőnő fizetése. Ez 9 millió forint volt.

Közüzemi kiadásaink egyre növekednek: gáz 881.000 Ft, villany 586.000 Ft, telefon 216.000 Ft, víz-gáz 157.000 Ft. Az elmúlt évben plébániánk ablakainak felét felújítottuk 3.6 millió forint összegért.

A Polgármesteri Hivatal több millió forintért lefestette új épületünket és segített az ablakok felújításában is. Az énekkar és az újságunk is kapott támogatást ebben az esztendőben.

Idén szeretnénk a plébánia ingatlanát bekeríteni. Mintegy 360 méterről van szó. Ehhez kérnénk majd a Kedves Hívek támogatását. Ez első sorban az áldatlan körülmények között lévő templomkert miatt vált szükségessé. A többi ablakot is szeretnénk idén kicserélni.

Ez az esztendő a budapesti városmisszió éve. Plébániánk is bekapcsolódik a missziós munkába.

Köszönetet szeretnénk mondani mindazoknak, akik valamilyen módon, lelkiekben, szellemiekben, anyagiilag támogatták plébániai közösségünket. A továbbiakban is számítunk segítségükre.

Györgydeák Márton
plébános

Január 21.

Tegnap érkeztem meg Rómába, és maga Paolo, a főnök jött ki értem a reptülötérre. Különleges embernek tűnik. Rövid történettel mutatom be, mely jobban jellemzi talán bármilyen összetettebb leírásnál. Paolo megbecsült újságíró, de most elsősorban az olasz egyházi hírgyűnökség a főszerkesztője és igazgatója, nem sajnálta az időt, hogy az egész vasárnapját egy fiatal magyar gyakornokkal, azaz velem töltse.

Kihasználva a szikrázó, jó időt, a központban sétálgattunk, és ő igyekezett mindent megmutatni a történelmi városrészekből. A Piazza Navona sarkánál, egy szoborra hívta fel a figyelmemet. Pasquino márvány szobra, ki tudja miért, már évszázadok óta a nép elégedetlenségének a szócsöve, ugyanis a szoborra a középkortól kezdve büntetlenül lehetett verses gúny- és vádiratokat kifüggeszteni. Ez a hagyomány ma is él még, így mi érdeklődéssel kezdtük olvasgatni a Pasquino szobor talpatára ragasztott költeményeket. Paolo egyszer csak elkomorodott és rámutatott egy lapra, mely az egyházi esküvő ellen beszélt, de egészen hamis feltevésből kiindulva, ugyanis nem igaz, hogy az esküvői szertartásért súlyos összegeket kell fizetni a papoknak. Sőt, ha a saját plébánián kötsz házasságot, egyenesen ingyenes.

Elgondolkodott, majd gyorsan feljegyzett egy-két gondolatot, és azt mondta, hogy ez nem maradhat így, erre válaszolni kell! Ahogy tovább indultunk, láttam a szemén, hogy megfiatalodottan jár ide-oda, de leginkább befelé figyel. Bizonyára elképzelte magát, amint este asztalhoz ül, alkot és másnap visszatér a válaszversikével, melyet odaragaszt a Pasquino szoborra. Láttam, hogyan tör fel a nyughatatlan újságírói szellem ebben az emberben, aki már évtizedek óta inkább mások és nem a saját gondolatait szerkesztgeti.

Olaszországi napló**Január 28.**

A Tiberis partján magasló Szent János templomban voltam misén, és nem hittem a szememnek, amikor beléptem és megláttam a sok kutyát és macskát, amint gazdájuk mellett engedelmesen ülnek, és hallgatják a papot. Illedelmes állatok voltak, mert ugatással és rohangálással nem zavarták a liturgiát, pedig egynéhánynak el volt oldva a pórása is. Később az egyik gazditól, megtudtam, hogy a környék összes háziállata ide jár misére.

Január 30.

Ma Chiaránál, régi, kedves ismerősömnél vacsoráztam, aki nemrégiben családot alapított, illetve gyermeket szült és úgy döntött, megtartja az apját is. Amikor azonban elújságolta, hogy hamarosan egyházi esküvőjük is lesz, megdöbbsentem, ugyanis ez tőle korábban nagyon távol állt, beszélgetéseink alkalmával mindig az ateista, liberális állásponton volt. Kiderült, hogy az esküvőre azért van szükség, mert a fiú, aki egyébként hívő, a Vatikánban dolgozik kertészként, és mint azt sejthetjük, ez a pozíció nem tűrhet házasságon kívüli családot. Így most mégiscsak járnak jegyesoktatásra, és hamarosan összeadják őket. Chiarának ez egyelőre mindegy. Mosolyognom kell, ha arra gondolok, hogy Isten, milyen furfangos: nem akarta áldás nélkül hagyni ezt a családot sem.

Február 5.

Ma elmentem meglátogatni a kapitóliumi Mária-templom Bambinóját, Róma népének legkedvesebb kegyzobrát, ami a Gyermekjézust ábrázolja. A kis faszobor mellett halomban állnak a levelek, amelyek a világ minden részéről érkeznek, és senki el nem olvashatja őket, csak a Bambino. Karácsonykor a kegyzobrot jászolba fektetik az életnagyságú Mária és József szobrok közé. Ilyenkor százával jönnek a gyerekek szüleikkel, és egy kis dobogóra állva egye-

sével hangosan imádkoznak, könyörögnek a saját szavaikkal az Istengyermek előtt. Ezek a nevezetes gyermekprédikációk.

Sajnos, a Bambino szobrát több mint egy évtizeddel ezelőtt ellopták, és azóta egy másolat van a helyén. De, mint megtudtam egy ministráns fiútól, az új szobor ugyanúgy meghallgatja az imákat, és számtalan új csoda történt azóta is, hogy az eredeti Bambinót túszul ejtették. Megható volt annak idején, hogy az ismeretlen tetteseknek Róma börtönben ülő bűnözői írtak nyílt levelet, melyben kifejezték, hogy „ami sok, az sok”. Remélhetőleg a Bambino ezúttal is előkerül majd, mint ahogy a történelem folyamán többször megkerült már.

Február 13.

Ma nagy dolgot tettem hazám érdekében. Egy egész templomnyi franciával megtapsoltattam Kodály Stabat Mater című művét.

Firenzéből hazajövet céltalanul (fagyizót keresve) kóboroltam a belvárosban, mikor egyszer csak egy nyitott templomra találtam, ami fura ilyen késői órán. Benéztem. Azt hittem, valami ima lesz, de sokáig nem történt semmi, csak gyűltek az emberek. Majd lapokat kezdtek osztogatni, amelyekből kiderült egyrészt, hogy a romai franciák nemzeti templomában vagyok, másrészt, hogy koncert van készülőben, melyet egy nancyi kórus ad elő.

Lassan el is kezdődött a műsor, és a gyönyörű templomban áradt a muzsikaszó, melyet a legremekebb zeneszerzők írtak: Charpentier, Haydn, Purcell, Rossini, Mozart és Kodály is. Nem tudom miért, de a hatásszünetek ellenére is taps nélkül múltak el a darabok. Viszont mikor Kodály művéhez értünk, éreztem, hogy tenni kell valamit. Mivel a kórus szépen énekelt, halkán összevertem a kezeimet, mire a derek franciák hosszas tapsviharban törtek ki, ekként róva le tiszteletüket és csodálatukat a magyar zene klasszikusa előtt.

Szerdahelyi Miklós

Mária-domborművek környékünk házain

Jeles helytörténészeink (például Salamin András az elmúlt években a „Hegyvidékünk Gyöngyszemei” c. sorozatban) példamutató buzgósággal tárják fel kerületünk épített környezetének kulturális örökségét. Mondani is fölösleges – s ezt, mi hívek, korántsem dicsekvésként hangsúlyozzuk –, Európában, azon belül tehát szűkebb lakókörnyezetünkben sem lehet beszélni kulturális örökségről anélkül, hogy úton-útfélen ne bukkanánk keresztény voltunkra, azaz megváltottságunkra emlékeztető jelekre.

Ilyenek például a múlt század huszas-harmincas éveiben épült villák, polgári társasházak homlokzatán látható Mária-domborművek. Ezek közös jellemzője, hogy rajtuk Mária a Kiseddel együtt látható, mint például az Alma u. 3 sz. alatti épület homlokzatán. De érdemes felkeresni a Németvölgyi út 84. sz. alatti villát is, melynek bejáratát - díszes öntött műkő burkolatba rögzítve – egy gyönyörű Mária-domborkép díszíti. A színmázás kerámia készítője ismeretlen, az a ház építésekor (1927) került először a mostani helyére. Először, mert az azóta eltelt több, mint 75 év e Mária-kép esetében is meglehetősen kalandos volt. A világháborút sértetlenül átvészelte, de az ötvenes években, az államosításkor azt a hatalom - mint klerikális szimbólumot - szétzúzásra ítélte. Hála Istennek, a lakásleválasztással-társbérletesítéssel megbízott embert szíve/lelke erre nem vette rá: „Tessék ezt gyorsan valahova eltüntetni” – mondta az egyik napról a másikra a fölszíni rész bérelőjévé vált korábbi tulajdonosnak. Ő a mi szeretett (s sajnos már elhunyt) *Pattantyús Erzsébet* nénink, aki a nehéz időkben nemcsak mint a Mária Kollégium vezetője fogta össze egyházközségünk leányait, de szinte ő volt az „egyszemélyes karitás”. Férje, *Pattantyús Á. Dénes* gépészmérnök pedig 1974-79 között egyházközségünknek volt világi elnöke. A levételkor kettévált lapot a család hosszú ideig a padlásán őrizte, de a felső, kisebbik rész az idők folyamán valahogy eltűnt. Tudni kell, hogy épület emeleti részét a 60-as évek közepétől a külügyminisztérium is használta, rövid ideig itt volt az olasz követség, de magas beosztású párt- ill. állami tisztviselők is laktak itt. Közben az ingatlan társasházzá alakult. Mikor 1992-ben sor kerül-

hetett a ház háború utáni első teljes tatarozására, Dénes bácsi és Erzsébet néni egyik itt lakó fia, István intézkedett, hogy Mária visszakerüljön eredeti helyére. Felkereste Böröcz Márta keramikust, aki szeretetből elkészítette a hiányzó felső harmadot. Így e kedves kép immár csaknem 15 éve ismét díszel a háznak és a kerületnek.

Egy hasonlóan szép Mária-dombormű látható a Pelsőc utcában is. Erről Vörösék (Attila, Téri és Bogi), kórusunk tagjai többet tudnának mesélni, hiszen velük szemben áll a szóban forgó villa. Érdemes ide is elsétálni, lehetőleg „zoomolós” fényképezőgéppel, hogy az itt csak fekete-fehérben látható kerámia-kép kinek-kinek eredeti színeiben rögzülhessen: Mária fehér ruhában, melyet a világoskék háttér, de főleg a színes virágkoszorú még jobban kiemel.

Végül sétáljunk el a Bazin utcába. A ház falát ugyanez a Mária-dombormű díszíti, de „csak” tiszta fehérben. Lemeszelték vagy eredetileg is ilyen volt? Nem tudni. Sokunknak talán így, „tiszta fehérben” még jobban tetszik.

Szende Ákos

Az ökumenizmusról – bizottságon innen és túl

A felekezetek közötti párbeszéd – amint a II. vatikáni zsinat dokumentumai (elsősorban az *Unitatis reintegratio*) többször is hivatkoznak rá – a keresztény katolikus hívő gondolkodásában, mindennapjaiban is jelen kell legyen. Plébániánk lehetőségeihez mérten igyekszik a testvéregyházakkal való aktív kapcsolattartásra, ezért is tartotta fontosnak, hogy a képviselőtestületen belül ökumenikus bizottság is működjön. Ahogyan a 2003-ban lezajlott plébániai zsinat nyomán összeállított *Zsinati Könyvben* olvassuk az Ökumenikus Munkacsoportnál, „türelmesen és önzetlenül kell az igazságot keresnünk, tudva, hogy a teljes igazságot csak Isten birtokolja, ő maga a teljes igazság. Minél közelebb kerülünk Istenhez, annál közelebb leszünk egymáshoz is. Valahogy úgy képzelhetjük el ezt, mint egy kerék küllőit. Egy központba tartunk”. (30-31. oldal).

2006-ban a képviselőtestületi választásokat követően teljesen új összetételű bizottság kezdte meg mun-

káját, amelynek tagjai *Szende Ákos* és *Mubi András*, vezetője *Jakab Péter*.

Továbbra is fontos feladatunknak tartjuk, hogy az előző ciklusban *Sapszonné Homonnay Márta* irányításával tevékenykedő csoport az egyházköztség életének fontos eseményeiről szomszédainknak hírt adjon, illetve a testvéregyházak programjairól tájékoztatást nyújtson a híveknek. Ennek a kapcsolattartásnak a dinamikusabbá tételét az új bizottság egyhangúan igényként fogalmazta meg az elkövetkezendőkre.

Plébániánk ökumenikus életének kiemelkedő eseménye az évről-évre megszervezésre kerülő ökumenikus imahét, amely egyúttal munkacsoportunk első feladata is volt. Jelentőségét emelte, hogy a Böszörményi úti református templomban az idei imahetet mi nyitottuk: *László atya* a protestáns és katolikus testvéreket is megérintő gondolatai – „a katolikus legyen jó katolikus, a református legyen jó református, az evangélikus legyen jó evangélikus” – megerősítet-

ték a jelenlévőket abban, hogy nem a másik „megtéritése”, hanem egymás meghallgatása a legfontosabb. Az igehirdetés után egy kisebb csoport *László atya* vezetésével a református ifjúsági hittan vendége volt. Az éjszakába nyúló, izgalmas és mély lelki élményeket hordozó beszélgetés felvette bennünk a kérdést, hogy miért ne lehetne plébániánkon is hasonló együttléteket szervezni. Másnap ugyanebből a református közösségből *Rácz Tibor* lelkész érkezett hozzánk, igehirdetésében rámutatva a süketnémát Krisztushoz vezető emberek, vagyis a Megváltóban közösen bizakodó keresztények felelősségére századunkban. A Schola alkalomhoz méltó szolgálata és az „elmaradhatatlan” (és hagyományosan bensőséges) agapé, eszmecsere tovább emelték e közös ünnep fényét.

Bizottságunk nagyon szeretné, ha a jövőben minél több lelkiekben és szellemiekben ehhez hasonló program gazdagítaná plébániánk életét.

Jakab Péter

A II. János Pál ministráns kollégium

Kollégiumunk tavaly októberben alakult. A csoportban öt lány és hét fiú készül hétről hétre, a szolgálatra! Minden szerdán a hatos mise után jön össze a csapat. A foglalkozásokon tanulunk a szentek életéről, a liturgiáról és nagyokat játszunk. Célunk, hogy a gyerekek közösségbe tartozzanak, ahol jól érzik magukat és később fenőttként is összetartozva tovább gazdagítsák a plébánia életét. Szeretnénk, ha az együtt töltött idő lelki és szellemi gyarapodást eredményezne, ezért táborokat, kirándulásokat és lelki gyakorlatokat szervezünk közösen a többi kollégiummal. Így egy nagyobb közösség, a plébánia tagjaivá válnak. Kollégiumunk rendhagyó abból a szempontból, hogy hárman vagyunk dékánok, de így többet tudunk foglal-

kozni a gyerekekkel és egymás közt jobban meg tudjuk szervezni „munkánkat”. „Védőszentünknek” – jól lehet még nincs kanonizálva – II. János Pál pápát választottuk, mivel közel állt a fiatalsághoz és a mai kor

„szentje”. Életével hagyományos értékeket közvetített, ezzel példát állítva élénk.

A dékánok: **Köllöd Noémi**,
Hernády Eszter,
Béres András

Schola-hírek

Nagyon mozgalmas, eseményekkel teli hónapokat tudunk magunk mögött, és nem látszik eseménytelennek az év hátralévő része sem.

December 3-án, **advent első vasárnapján** énekeltünk a fél 11-es szentmisén, majd 9-én **hangversenyt adtunk a Zuglói Zeneházban**. December 23-án, szombaton délután a plébánia képviselőiben a **Hegyvidéki Vásárban** énekeltünk, köszönjük a szép számú látogató biztató tapsát! December 24-én, az **éjféli mise előtt** szokás szerint virrasztó zsolozsmát énekeltünk a hívekkel közösen. Másnap a **karácsonyi nagymisén** szolgáltunk, 27-én pedig, immár másodsor **Karácsonyi Nagyéneklést** tartottunk. (A 9 órás szentmisékkal együtt 1 hónap alatt összesen 10 szolgálat...)

Január 6-án, szombaton este kedves meghívásnak tehetünk eleget: a kerület plébániai kórusai gyűltek össze közös éneklésre a Városmajori templomban. A vízkereszt szentmisét követően minden kórus 15 perces műsorral mutatkozott be. Tőlünk a kiskórus és a felnőttek is részt vettek, vezényelt a három karnagy: **Vörös Boglárka, Opánszki Dávid és Tőkés Tünde**. Az összeövetel kötetlen beszélgetéssel, tapasztalatcserével és agapéval zárult.

Január 19-21-én Tihanyba utaztunk feltöltődni. **Lelki gyakorlatunk** vezetője **Bíró László** püspök atya volt, aki a Szentatya beszédei alapján erősítette bennünk keresztény hivatásunkat. A 40 fős csapat Korzenszky Richárd atya jóvoltából a tihanyi zárándokházban kapott szállást.

Másnap, január 22-én az **ökumenikus hét** templomunkban tartott imaóráján szolgáltunk.

Nagy megtiszteltetésnek tartjuk, hogy február 4-én teljes létszámban

részt vehettünk régi barátunk, egy in-donéz verbita szerzetes **diakónus-szentelésén**. Talán egyszer egy „felsőkrisztinás” fiatal szentelésén is énekelhetünk...

Február 25-én, Nagyböjt 1. vasárnapján a felnőttkórus énekel a fél 11-es szentmisén, ám terveink szerint ezután mindig lesz énekes-szolgálat ezen a misén is.

Megalakítjuk a gimnazisták-egyetemisták scholáját, vezetőjük Vörös Boglárka lesz.

Sokan ugyanis kinőttek már a diákmisén való szolgálatból, és reméljük, ugyanolyan kitartással és lelkesedéssel fognak részt venni és énekelni a nagymisén is, mint a diákmisén tettek. A gyerekekre, általános iskolásokra így nagyobb felelősség hárul, de reméljük, a kezdeti nehézségeken átsegit minket Szent Cecília...

Szeretettel várunk új tagokat is a nagy-scholába, illetve szeretettel várjuk vissza az elcsatangolt, elfáradt, ki-maradt régi kórustagokat is! Jelentkezni a fél 11-es szentmise után vagy a péntek esti próbákön lehet.

További terveink címszavakban:

Szeretnénk a **nagyhetet** az eddigi gyakorlat szerint végigénekelni-imádkozni.

Komoly előkészületeket tettünk már **brüsszeli utazásunk** érdekében. Április végére meghívást kaptunk az ottani magyar közösség szentmiséjére, ill. egy hangversenyre. Reméljük, Isten segítségével eljuthatunk Brüsszelbe (és vissza).

Nyári táborunkat Gergelyiugor nyán (Vásárosnamény mellett) tartjuk július 9-15-ig. A felnőttek idén **Magyarországon** kirándulnak, a határon túli területek után a hazai tájak szépségeit felfedezve.

Tőkés Tünde

Volt, jelenlegi és leendő képviselőtestületi tagok, és más jóérzésű hívek figyelmébe!

Katolikus szombatot tartunk március 24-én délelőtt, aminek célja a templomkert rendbetétele. Sokak gereblyével felszerelkezett részvételére számítunk.

Anyakönyv – 2007. január, február**Keresztelések**

Kováts Sára, Erzsébet (2006)
Kelen Márton Ákos
Réti Gergő László (2007)
Tóth Domonkos
Percel Máttyás
Pohl Sarolta Klára

Esküvő

Vasas Gábor - Vukovics Anita

Halottak

Dr. Kézdi Árpádné (88)
Galsánné Csépai Zsuzsanna (73)
Vuray Lajosné (83)
Simonfai Andrásné
Dr. Marosi Katalin (68)
Dr. Oláh Andor (91)
Madaras Jenő (85)
Kiss Miklós (54)
Király Jánosné (84)
Luxemburger György Jenőné (89)
Slánitz Julianna (97)
Dr. Bróz Ágnes (74)
Szabó Gyuláné (91)
Püspök Lászlóné (86)
Polgár Józsefné (97)
Dr. Csurgó Ferencné (96)
Gere Sándorné (79)
Palla Sándor (79)
Vágvolgyi Jenő (90)
Nemessányi Zoltán (85)
Dr Nagy Győzőné (85)
Farkas Ferencné (70)
Esztergomi Szilárd (87)
Rónay Lajosné (91)
Ruthner Oszkárné (90)
Dr. Groó Istvánné (95)
Pécsi Gábor (54)

Péter atya rejtvényének megfejtése:

egy-ház-községi-kép-vise-lő-test-ül-et

Városmisszió – 2007

Misszió – de hogyan? (2.)

Mi történt eddig?

Lassan félidejéhez közeledik a Budapesti Városmisszió és az Új Evangelizáció Nemzetközi Kongresszus előkészítése. Az eddigi felkészülést nagyrészt a tájékozódás és tájékoztatás jellemezte. Ennek során már a korábbi években sok plébánia tartott plébániai missziós napokat, esetleg plébániai zsinatot (többek között mi is). A korábbi városmissziókon részt vett papok és civilek beszámoltak az ott szerzett tapasztalatokról. Megtörtént az animátorok megbízása és felkészítése, akik segítenek a központi rendezvények megszervezésében, illetve útmutatást, tanácsokat adnak a plébániáknak a helyi szervezéshez.

A központi rendezvények és helyszínek lassan kialakulnak, ezek időpontjáról és helyszíneiről várhatóan hűsvétra lesz végleges program.

Központilag szervezett missziós programok a város forgalmas pontjain felállított színpadokon, valamint a bevásárlóközpontokban, pályaudvarokon lesznek. Ezek szervezését és lebonyolítását arra kiképzett, gyakorlott emberek végzik.

A központi rendezvény a **Új Evangelizáció Nemzetközi Kongresszus** a Szent István Bazilikában lesz, mintegy 1500 résztvevővel. Ide csak meghívóval lehet bejutni, de a bazilika előtti téren felállított óriási sátorba bárki bemehet és ott kivetítőkön követheti a konferenciát.

A központi rendezvényeken túl, amint azt már korábbi számunkban is részleteztük, a városmisszió fő területe az egész város és azon belül a plébániák. Erre kell nekünk felkészülnünk. A mottó: **„Nem a rendezvény a fontos, hanem, hogy a közösségek kezdjenek rendszeresen imádkozni, egymással beszélgetni.”** Ennek jegyében kezdtük el mi is a felkészülést.

1. A plébánia hívei közül többen vettek (és meg vesznek) részt felkészítéseken, s a napokban megalakult a képviselőtestület vezetésével a plébánia városmissziós csoportja. Feladata lesz, hogy igazodva a központi programokhoz, azokat segítve és mintegy kiegészítve, saját vagy más plébániákkal közösen missziós programokat szervezzen. A tagok neve és elérhetősége a hirdető táblán olvasható lesz, hozzájuk lehet fordulni kérdésekkel, javaslatokkal.

2. Rendszeresen megjelentünk ún. információs lapokat, amelyeken részben a központi rendezvényekről, részben a plébániai programokról, időpontokról, helyszínekről fogunk tájékoztatást adni.

Programok, amelyek a lelki felkészülésünket segítik:

1. Március 31-én (szombat) délután 3 órakor élő keresztút lesz a Budai Várban. Találkozás a Sikló alsó állomásánál.

2. Május 12-én (szombat) élő rózsafüzér zárándoklat Budapest körül, melynek célja, hogy Isten kegyelmébe és a Szűzanya oltalmába ajánljuk a várost. A budapesti élő rózsafüzér kilenc egyidejű zárándoklatból álló, egyenként kb. 20 km-es séta, imával, a kegyhelyek, templomok meglátogatásával. A egyes plébániák, a területüknek megfelelő szakaszokhoz kapcsolódhatnak. (plébániánk a 4. szakaszhoz kapcsolódik). A zárándoklathoz több helyen lehet kapcsolódni, erőnkhez, időnkhez, kintartásunkhoz mérten. A zárándoklatot szentmisével fejezzük be. (az útvonalról, a kapcsolódási helyekről és időpontokról részletesebb információt a későbbiekben még adunk)

3. Pünkösdhétfőn, a szokásos Karizmák ünnepén, Máriaremetén

„félidős beszámoló” lesz a városmissziós szervezés addigi eredményeiről, terveiről, bemutatókkal egybekötve.

4. A Városmisszió „nyitánya” szeptember 15-én a hagyományos **máriaremetei zárándoklat** lesz a Városmajorból indulva.

5. Már most biztos, hogy szükség lesz szálláslehetőség biztosítására, úgy, mint a taizéi találkozók esetén. Ez szállás és reggeli biztosítását jelenti, de a bővebb információt az információs lapokon közöljük.

6. További és folyamatos feladatunk: „Szólítsd meg a szomszédodat és bívd magaddal!” Már most keressük, kik azok a környezetünkben, akik esetleg csak a mi megszólításunkra várnak, keresők, vagy ingadozók.

7. Készüljünk arra – elsősorban közösségeink –, hogy miként tudjuk befogadni, pártfogolni az esetleg megtérő vagy érdeklődő testvéreinket, kikhez, hová tudjuk küldeni. Legyenek befogadó közösségeink!

Jó lenne, ha a fenti programokon a plébánia közösségileg tudná képviselni magát, a keresztúton, zárándoklaton együtt, közösségben vennénk részt. Várjuk a befogadó közösségek jelentkezését is.

„A zsinati meghatározás szerint az Egyház nem más, mint missziós közösség: „jele és eszköze az Istenrel való bensőséges egyesülésnek”.

Béres György

A szolgáló művészet

„Sajátos etikája, sőt lelkiisége van a művészi szolgálatnak”-templomunk gazdagodását megtapasztalva II. János Pál pápának a művészekhez 1999. húsvétján intézett levelének e mondata jutott minap az eszembe. No meg az a megállapítása is, hogy az igazi „művész (...) tudja, hogy *biú* dicsőségvágytól, népszerűségbajhásztól és egyéni nyereségvágytól függetlenül kell alkotnia.”

Igen, büszkék lehetünk arra, hogy közösségünk liturgikus élete a fentiek szellemében tovább gazdagodott, annak ellenére, hogy tudjuk, a mi egyszerű, már-már puritán templomunkkal a nagy művésztörténeti könyvek továbbra sem fognak példálózni, s scholánk sem oly közismert, mint mondjuk a lipcsei Tamás-templom vagy solemesi benecések kórusa.

A mi „gazdagodásunk” a szakrális szolgálat fokozatos kiteljesedését jelenti, aminek egyik jele az, hogy közösségünk felsőfokú szakirányú művészeti képesítéssel rendelkező tagjai műveltségüket (azaz Istentől kapott talentumukat) elsősorban szertartásaink szebbé tételére, hitünkben való összetartozásunk erősítésre fordítják.

Tünde, a Schola vezető karnagya, nemcsak betanít és vezényel, hanem, ha kell, beáll az előénekesek közé, a vesperások alkalmával pedig sokszor beül közénk a padba, így segítve minket, híveket a választos páros-zsoltárok közti rövid, mégis egyfajta szent lüktetést adó szünet fontosságának átéléséhez.

S bár természetes, hogy az énekarával „profizmusra” törekszik, nem tartja magához méltatlannak a kicsikkel való foglalkozást, mely a betanítás zenei munkáján kívül nem kis pedagógiai elhivatottságot is követel, vállalva esetleg az apróságok szerepeltetésével járó, nemcsak a vájt fülűek által észrevehető tökélet-

lenségeket, nehézségeket. Ugyanígy köszönettel tartozunk „házi iparművésznünknek”, *Baska Györgynek* is, akinek az elhivatottságát ezúttal nem templomunk tőle megszokott, egyszerűségükben is szép, hamar megszeretett sok-sok tárgy (pl. az oltár gyertyatartói, az örökmécs vagy a szenteltvíztartó) bizonyítja, hanem a szentélyben az énekszöveg kivetítésére szolgáló diavetítőhöz készített emelőszerkezet.

Ez ugyan korántsem minősíthető műalkotásnak, megszerkesztése mégis művészetnek bizonyul, hiszen ez esetben éppen azzal járul hozzá az istentisztelet zavartalanságához, hogy szinte észrevétlen ma-

rad. Beleolvad környezetébe, nem bontva meg a szentély összhangját. Pedig komoly, láncáttételes szerkezetéről van szó, aki időben ér a szentmisére, láthatja kinyitott állapotában is, mikor is kántorunk, Jóska bácsi azt működésbe hozza. Igazi „keresztény szellemű műalkotás”-ról van szó, tehát (s ez nem olcsó szófordulat), hiszen ez esetben is a művész és a műve tudatosan maradt a háttérben, így adva helyt a mindenél fontosabbnak, Isten dicsőségének. Mintegy bizonyítva, hogy nemcsak angyalszárnyakkal telítődött 70 méteres templomtornyokkal lehet Egyházunkat szolgálni.

Szende Ákos

JUBILEUMI (800 ÉVES) ÚT ZARÁNDOKLAT ÁRPÁDHÁZI SZENT ERZSÉBET NYOMÁBAN és AACHENBE, a 7 évenkénti búcsú színhelyére

Utazás: légkondicionált autóbusszal

Elhelyezés: 2-3 ágyas egyszerű, zuhanyzós szállodai szobákban

Ellátás: reggeli, igény szerint vacsora

PROGRAM:

1. nap Indulás **Budapestről 6.00** órakor. Érkezés **Passaub**a a délutáni órákban. Városnézés. Szállás **Regensburgban**. (656 km)

2. nap Délelőtt városnézés **Regensburgban**, továbbutazás **Eisenachba**, városnézés, szállás (395 km)

3. nap Reggeli után a világörökség részét képező **Eisenach-Wartburg** vára, ahol egykor Árpádházi Szent Erzsébet élt, szentmise a vár területén. Látogatás az ősi püspöki székhelyre, **Fuldába**, gyalogos séta a Belső Városi Marburg Zarándokúton. Szállás **Marburgban**. (206 km)

4. nap Reggeli után indulás **Kölnbe**, városnézés. **Aachenben** a dóm, az 1367-ben épített Magyar kápolnával és a szent ereklyét őrző kincstár megtekintése, szállás **Aachenben** vagy környékén. (261 km)

5. nap Reggeli szentmise Aachenben. Továbbutazás **Augsburgba**, városnézés, szállás. (570 km)

6. nap Hazautazás. Útközben **Altöttingben** a kegykápolnában látogatás a Szent Kapucinus (Konrád) sírjánál. Érkezés Budapestre a késő esti órákban. (721 km)

Időpont: 2007. június 22-27.

Részvételi díj: 70.980 Ft vagy 284 euro

4 vacsora: 13.600 Ft vagy 55 euro

Belépők: kb. 40 euro

További információ és jelentkezés,

László atyánál: 06 - 20 - 593 - 5631

Megalakultak a képviselőtestület bizottságai

Alakuló ülést tartott december 16-án az új képviselőtestület. Ismét elnöké választotta Béres Györgyöt és felállította az új bizottságokat.

Sajtó bizottság: Szerdahelyi Csongor (elnök), Béres György, dr. Kovács Ádám, Lukách Krisztina, Péch Antal és Pongrátz Judit.

Karitász bizottság: Füredi Ivánné (elnök), Csiszér Istvánné és Hornyik Henrik

Hitoktatási-nevelési bizottság: Lukách Krisztina (elnök), Andrejszki Katalin, Csekő Imre, Szerdahelyi Miklós és Szóts László

Műszaki-gazdasági bizottság: Horváth Lászlóné (elnök), Hajas György, Hernády Tamás, Marosi Gabriella, Seidl Tibor, Tóth Zoltán, Vajna László

Liturgikus bizottság: Szende Ákos (elnök), Csekő Imre, Csiszér Istvánné és Schimmer József

Ökumenikus bizottság: Jakab Péter (elnök), Muhi András és Szende Ákos

A megnövekedett pályázati lehetőségek és kötelezettségek miatt szükségessé vált, hogy legyen önálló pályázati felelős. Ezt a tisztséget *Lukách Krisztina* vállalta el.

Márton atya és Béres György beszámolt a 2007. évi budapesti misszió

szervezésének aktuális állásáról. Felkértük László atyát, hogy kísérje figyelemmel a központi szervezést és a legközelebbi ülésünkön számoljon be arról, hogy mi a helyzet. A plébános úr szerint aktuálissá válik a plébániai ingatlan körbekerítésére (kb. 360 fm). Ezt meg kell előznie a telekhatárok pontosítása az ingatlan nyilvántartásban, melyre ígéretet kapott a Polgármesteri Hivataltól. A kerítés elkészítésével egyidejűleg a korábbi terveknek megfelelően sor kerül garázs kialakítására is a plébánia Szendi árok felőli oldalán. A tervek elkészítéséhez Müller Ferenc és Szauer Tibor is felajánlotta segítségét. Ha a jogi helyzet lehetővé teszi az építést, gyűjtést kezdeményezünk, hogy a hívek is járuljanak hozzá a költségekhez. A XII. kerületi Önkormányzat is ígért korábban anyagi támogatást.

Seidl Tibor beszámolt arról, hogy jól működnek a fiatal házások körei. Az egyiket feleségével ő, a másikat Hernádyné Szemere Rita vezeti.

Béres György elnök kérte, hogy minden bizottság a közeljövőben és készítsen éves tervet tevékenységéhez. Erről a következő ülésen kér beszámolót.

Sík Sándor: A legszebb művészet

*A legszebb művészet tudod mi,
Derült szívvel megöregedni.
Pihenni ott, hol tenni vágyol,
Szó nélkül túrni, ha van, ki vádol.*

*Nem lenni bús, reményvesztett,
Csendben viselni el a keresztest,
Irigység nélkül nézni végig
Mások erős, tevékeny éltit.*

*Kezed letenni ölbe
S hagyni, hogy gondod más viselje.
Ahol segíteni tudtál régen,
Bevallani nyugodtan, szépen,
Hogy erre most már nincs erőd.
Nem vagy olyan, mint azelőtt.*

*S járni amellet szép vidáman,
Istentől rád szabott igában.
De ezt a békét honnan vesszük?
Onnan, ha ezt erősen hisszük,
Hogy teher, amit vinni kell,
Az égi honra készítfel.*

*Ez csak a végső simítás
A régi szíven, semmi más.
Ez old fel minden köteléket,
Ha a világ még fogna téged.*

*Az Úr nem szűnik meg tanítani,
Ezért kell sok harcot vívni,
Idősen is, míg csendesen a szív
az Úrban megpihen és kész vagy
az Ő kezéből venni, hogy minden Ő -
S te sem vagy semmi.
S akkor lelked kegyelmes atyja
A legszebb munkát is megadja.*

*Kezed imára kulcsolod -
Ez mindennél dicsőbb dolog.
Áldást kérsz szeretteidre -
Körülötted nagyra és kicsinyre.
S ha majd munkád betellett,
S a végső óra elközelgett,
Engedsz az égi szent hívásnak,
Enyém vagy, jöjj, el nem bocsájtak.*

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETT ADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL

A kedvezményezett adószáma:

1 8 0 7 9 0 9 0 — 1 — 4 3

A kedvezményezett neve: KERESZTELŐ SZENT JÁNOS PLÉBÁNIA
ZENEI ALAPÍTVÁNYA

Ennek kitöltése nem kötelező.

TUDNIVALÓK

Ezt a nyilatkozatot csak akkor töltsd ki, ha valamely társadalmi szervezet, alapítvány vagy külön nevesített intézmény, elköltöztetett alap javára kíván rendelkezni.

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét csak annyiban haladja meg, hogy abba a nyilatkozat elhelyezhető legyen.

FONTOS!

A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékon pedig az ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT ÉS AZ ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT pontosan tünteti fel.

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: Adventre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra X. évfolyam, 2. szám 2007. nagyböjt. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja. Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukách Krisztina, Szende Ákos, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós Ötleiteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.